

KLUBBKAMRATER

eller
Nä... nu jäv-r byter jag klubb!

Av: K. Eriksson jan -07

Det äldre sättet att uppfostra hundar gick mest ut på att korrigera och att åtgärda oönskade beteenden. Man utsatte sin hund för olika grader av störningar eller fällor, för att sedan - om hunden inte uppförde sig som man ville - sätta dit den och/eller banna den så att pälsen rök. Modernare uppfostringsmetoder går mer ut på att förebygga, och att positivt försöka forma hunden dit man vill ha den.

Dock verkar det som om att människodjuret har en vilja - ett behov - eller till och med en instinkt - att sätta dit någon.

Nu när man inte kan sätta dit sin hund - man vill ju inte bli utskämd för att man är gammaldags - så åker ens klubbkamrater illa ut istället! Man utsätter sina hundintresserade fränder för den ena lömska fällan efter den andra.

Spioner, klädda i mörka trenchcoats med kragen uppfälld, smyger bland buskarna runt klubbstugan. De ser alla misstag man råkar göra. De hör alla felsägningar man råkar haspla ur sig. De antecknar allt.

Alla fel som råkas göras, anmäls genast till polisen - åh, förlåt, jag menar klubbens ordförande. Samtidigt skickar man också brev till alla andra ledamöterna i styrelsen, så man är säker på att så många som möjligt får reda på hur "otroligt dum" den andre är. Denne person - i sin tur - kontaktar alla sina vänner (Eh? Jag är i och för sig inte riktigt säker om det finns sådana i hundvärlden... Vänner alltså.) för att få stöd och schäfer... nej! jag menar ryggdunk.

Klubben är härmed uppdelad i två läger - de som har polisanmält - åh, förlåt! jag menar skvallrat för vice ordförande - och de som blivit "anmälda". Om de råkar stöta på varandra uppe på klubben eller - ännu värre - i själva klubbstugan, så sätter de genast upp näsan i vädret med ett fnys, eller så hytter de med nävarna mot varandra.

Det finns faktiskt även ett tredje läger - de anonyma aktiva *doldisarna*. De är uppe vid hundklubben endast för att träna hund. (!)

De går så gott som aldrig in i klubbstugan. "Vad ska jag in dit och göra?!", säger de undrande eftersom de huvudsakligen är där - som sagt - för att träna med sin hund. "Där inne finns inga agilityhinder eller någon bruksstege!" Visserligen är vår klubbstuga ganska stor, men för att träna till exempel rapport eller inkallning med ställande och läggande, är det lite väl trångt där inne. I alla fall om man har tränat något år och vill framför allt få till den explosiva farten.

Följande exempel* är en vardagssituation på en vanlig ordinär fiktiv brukshundklubb:

** OBS! Alla personer, hundar och förehavanden i exemplet är fiktiva. De har absolut ingen direkt anknytning till någon person som jag känner, är bekant med eller känner till. Händelsen som den fiktiva historien berättar har absolut inte någon förankring till en verklig händelse. Historien är påhittad. Den är dock inspirerad av många små incidenter som har berättats eller som jag själv varit inblandad i.*

En helt vanlig kväll ute på appellplanen (som är hundklubbarnas benämning på en *träningsplan*). Dvs där hundarna oftast *tränas*, exempelvis i lydnad).

I ena hörnet har vi X, som har varit medlem i klubben i många många år. X tränar sin hund inför den kommande brukstävlingen. Denna hundförare är denna kväll på lite dåligt humör, men tvingar

sig till att träna eftersom det snart är tävling.

I det andra hörnet av *träningsplanen* tränar en annan lika erfaren hundägare, Y, inkallning med sin unghund. Plötsligt får unghunden infallet att kolla in den andra hunden istället för att springa i full fart till sin ägare. Som den annars alltid brukar göra.

På grund av sitt för dagen dåliga humör och av stressen av den annalkande tävlingen - "tänk om hunden blir skadad (fysiskt eller mentalt) i eventuellt hundslagsmål... Då kommer *tävlingen* gå åt helvete!", tänker denne (Tävlingen... eh.. men, *hunden* då? Undertecknads kommentar) - så gormar hundägare X några ej så väl valda ord till den andre hundägaren Y, som även den tänder till direkt.

Blixtnabbt slungas några - ej heller - så väl valda ord ilsket tillbaka över planen.

Den största anledningen till dennes hårda ord, är egentligen att situationen kändes mycket pinsam. Hundägare Y känner även en stor besvikelse över att unghunden helt oväntat smet iväg bort till den andra hunden. De två hundarna står nu helt lugnt och stilla, och ser på medan deras ägare slåss verbalt med förgrymmade ordväxlingar.

Efter någon dag är hela klubben - som sagt - uppdelad i två läger. Orden: "Nä! Nu byter jag klubb!", förkunnas bestämt och ilsket lite varstans runt planer och stugknutar. På dasslocket är orden inristade med något som kan vara blod...

Överallt sätts lömska fällor upp där man minst anar det: i kafeterian, ute på MH-banan och på parkeringen, för att fånga bevis på något som kan avslöja vilka skurkar de *andra* egentligen är.

Ute på agilitybanan är det inte bara hinder för hundarna att forcera, utan även för förarna. Fast dessa hinder eller fällor är *väl* dolda av det lömska agilityfolket. Ingen vågar lita på den andre.

Ildåden finns gömda överallt runt brukshundklubbens marker. Nåde den som råkar trampa i klaveret! Detta tas då omedelbart upp med polismyndigheten... oj nej! jag menar, styrelsen för deras kännedom.

Slutligen ropar alla i en kör: "Nä, nu... jäv-r! Nu byter jag klubb!!" Och för att verkligen visa allvaret i det hela, hotar en och annan även med att lämna tillbaka *nyckeln* till *klubbstugan*! (Oj! Oj! Oj!)

Om de båda hundägarna i exemplet istället hade visat hur erfarna och duktiga de egentligen är, hade denna fjäder aldrig blivit en fullpälсад höna!

Om bara de kunnat stå över humöret och besvikelserna, och istället samarbetat. Att den ena varnande ropat, typ: "Akta rygg!", som fotbollsspelare gör för att hjälpa sina lagkamrater. Och att den andra vant schasat tillbaka rymlingen till sin ägare. Och att denne ödmjukt ropat: "Tack för hjälpen!", när unghunden kommit tillbaka. "Det e lugnt. Endast ett nöje att hjälpa till!", kunde den andre ha svarat. Och faktiskt menat det!

Men man är ju inte mer än människa, fast man är hundägare. Så istället blev det sura miner och hot om klubb-byte till styrelsen. Ja, ja...

Tänk om man skulle försöka "uppfostra" och forma sina *klubbkamrater* med samma positiva *hunddressyrimetoder* som numera är "rätt" på de flesta hundklubbar. Att listigt försöka förebygga - istället för att sätta dit och/eller banna så att pälsen ryker.

Är dina klubbkamrater inklickade, tro? Hm..?

"Ja, men...", tänker du kanske, ".. själv, då... Hur är det? Har du inte själv någon gång hotat med att

byta klubb?"

Jag kan väl erkänna att under de 19 år jag har varit medlem, så har jag visst tänkt de orden *många* gånger, fast jag har varit noggrann med att aldrig någonsin uttala dom högt. Eftersom jag är övertygad om att den jag hotar *inte* kommer falla ned på sina bara knän, och böna och be, för att jag ska stanna kvar.

Jag är däremot övertygad om att personen ifråga istället bara skulle ruska på axlarna, och säga: "Jaha! Gör det!", för att sedan lugnt gå därifrån. Man ska inte inbilla sig att man är oersättlig. Men visst har det funnits tillfällen som jag känt mig så kränkt att jag har tänkt dom orden...

Till exempel när jag blev utskälld av Hundungdomens ordförande i klubbtidningen för att jag hade varit oförsämnd nog att tränat agility en fredagskväll. Eller den där gången på agility-KM:et som jag inför publik och tävlande blev förlöjligad och idiotförklarad. Ja, ja.. jag överdriver något. Vill du veta lite mer ingående vad som egentligen hände? Okej... Då kör vi....

Utskälld i klubbtidning:

Jag och min hund tar en promenad till brukshundklubben enbart för att träna agility. När vi kommer dit upptäcker jag att hindren är inställda i boden. "Va nu då?!", undrar jag. Jag ser mig omkring för en förklaring. Då upptäcker jag att de håller på att klippa gräset på den främre planen. "Aha!", tänker jag, "De ska klippa gräset. Välbehövligt! Synd bara att de gör det precis just idag, när jag hade tänkt träna!" Lite besviken går jag hem igen.

Nästa dag gör jag ett nytt försök. Jag tar åter igen samma promenad upp till klubben för agilityträning. Hindren står fortfarande inne i boden. Efter en viss tvekan kånkar jag ut dom, så att jag kan träna min hund. Jag tänker att det är jobb nog att klippa gräset. Jag förstår varför hindren inte är utsatta igen. Trodde jag, ja!

Efter någon månad när klubbtidningen kommer ut, kan jag läsa vilken, citat: "idiot", jag är. Visserligen är jag en anonym idiot, men en riktig dum idiot är jag, eftersom jag inte förstod varför hindren var borttagna.

Huvudanledningen var *inte* för att gräset behövdes klippas - utan för att det skulle vara lydnavstävlingar helgen efter. "Likt förbannat har någon burit ut hindren igen", stod det i tidningen, "som vi hade slitit så för att bära in i boden".

"Hur i helvete skulle jag kunna veta att det skulle vara tävlingar?!", kommer jag ihåg att jag sa upprört och högt för mig själv när jag läste tidningen. Sedan så fort tillfälle gavs skvallrade jag också för alla mina vänner och bekanta hur dumma de är på brukshundklubben. "Vill de inte ha några aktiva medlemmar eller hur är det?!", undrade vi tillsammans vilt gestikulerande.

Förlöjligad på agility-KM:

Detta är några år efter att jag har blivit utskälld i klubbtidningen. Jag är nu agilityinstruktör. Eftersom det inte är så många tävlande på KM:et bestämmer de andra (av ej genomtänkt anledning) lite hemmagjorda regler till tävlingen. (Dumt nog orkade jag inte protestera.) Efter en ganska intensiv diskussion kom de överens om att om man diskade sig fick man 10 felpoäng. Det bestämdes även att man hade två försök på banan.

Det jag *inte* visste var att de råkade (!) fortsätta att ändra reglerna medan jag gick till bilen för att hämta hunden. Därför var jag ovetandes om de *sprillans* nya reglerna. Jag var övertygad om när jag gick in på banan att om man diskade sig fick man 10 felpoäng, men att man fick fortsätta till mål ändå. Jag var också helt övertygad om att det var två oberoende "försöksheat".

Min hund tog det roliga A-hindret istället för det (i hans tycke) tråkiga och krångliga slalomet som stod precis bredvid. Vi är med andra ord diskade. Nu tänker jag "träningstävling" istället för

KM. Jag tar tillfället i akt för att träna "svår hinderkombination i bana". Jag tänker också att jag har ju senare ett nytt försök till KM:et i det andra heatet.

"Det blev många diskningar det där!", säger "domaren" för dagen lite förläget medan jag försöker för tredje gången att få min hund att ta slalomet istället för A-hindret. "Ja...", säger jag lite oförstående. Och jag fortsätter envist att försöka övertala min hund att slalomet visst är roligt. Det andra loppet går *mycket* bättre. Ingen annan hund i min hunds storleksklass klarar banan så bra som min jycke.

Vid prisutdelningen förstår jag *absolut ingenting!* Min hund och jag har fått typ *miljoner* felpoäng.

En stund efter att alla hade gått därifrån förstod jag; de två försöken räknades ihop, och man fick 10 felpoäng för *varje* gång man gjorde något som man på en riktig tävling skulle bli diskad för. Så när jag tänkte "träningstävling" var jag fortfarande "igång" på KM:et.

De andra: domaren, publiken och de tävlande, måste tyckt att jag inte var riktigt klok när jag tränade på banan. Det var *därför* domaren hade sagt det där med "många diskningar"! Allt uppdagades för mig...

Min erfarna och relativt snabba agilitytävlingshund och jag blev slagna av en promenerande hund som inte kunde alla hinder (de fick springa... jag menar, *gå* förbi de hinder hunden inte kunde) och av en annan hund som blev lockad med godis för att komma över/igenom en del hinder.

Jag hade aldrig tidigare känt mig så kränkt. Och nu hade ju alla gått hem. Jag kände mig inte kränkt för att vi förlorade, utan för att jag nu inte kunde förklara - för de alla - varför jag hade börjat träna slalom v/s A-hinder mitt i KM:et. De måste tyckt att jag var riktigt dum i huvudet. Suck!

(Lite upprättelse fick jag dock dagen efter när den som blev klubbmästare lämnade tillbaka bucklan. Anledningen var att denne tävlande var sportslig nog att protestera. Hon kände sig inte förtjänt av vinnarbucklan.)

Dessa två - nu komiska - berättelser om mänskliga missförstånd, skulle så lätt kunnat förhindrats; Om de hade satt upp ett litet anslag vid agilityboden som förklarade varför hindren var borttagna, och ändring av tävlingsregler måste både vara väl genomtänkta samt att man måste vara hundra procent säker (helst mer) att alla deltagare är väl införstådda i de nya hemmagjorda reglerna.

Ja, jag är fortfarande medlem i klubben. Av den enkla anledningen att *jag vill* det. Ingen ska få rubba mig. En annan anledning är att det nog inte är så mycket bättre på någon annan klubb. Eftersom vi alla är *människor*.

Tyvärr har jag ingen tro på att det någonsin kommer bli fred på vår jord - människodjuret har inte intelligens nog att klara av det!